

περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἀλλαγῆς τοῦ τόπου τῆς συνέδριάσεως, ὅτι ἡσάν τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καθὼς παρέδωκαν οἱ ἀρχαῖοι (Λυσίας κατὰ Ἀνδοκίδου 4, καὶ Ἀνδοκίδης περὶ μυστηρίων 30.) καὶ θεωρεῖ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ὑπὸ ὄψιν του ψηφίσματος συμφωνοῦσαν πα; τοις παραδεδομένοις. Θέλει δὲ αὐτὴν ὅτι εἶναι ἢ τρίτη ισταμένου Βοηθοριμιῶνος, ἂν καὶ διλίθος ὑποδεικνύει ἐκεῖ τετράτην. Ἐγὼ δὲ εὑρίσκων τοὺς λόγους τοῦ κ. Πάγκαλη ὀπωσοῦν σκοτεινούς καὶ βλέπων μάλιστα καὶ διαφορὰν τῶν τόπων συνεδριάσεως τῶν μηνημονευομένων ἐν τῷ ἐδικῷ του ψηφίσματι καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἐδικῷ μου, δὲν ἐπιβάλλομαι νὰ διαφωτίσω τὸ σκοτεινὸν πρᾶγμα, ἃτε καὶ οὐ πάνυ χρονολογικὸς καὶ μαθηματικὸς ὁν, ἐφελκύω δύμας κατὰ χρέος τὴν προσογήν τῶν λογίων ἀναγνωστῶν εἰς τὸ ἔξης, ὅτι πάνυ περίεργως τῷ ὄντι αἱ ἡμερομηνίαι τοῦ τε παρὰ Πάγκαλη ψηφίσματος καὶ τοῦ ὑπὸ ὄψιν ἡμῶν ἐνταῦθι εἶναι πολλὰ πλησιόχρονοι: ἡ αἱ αὐταῖ, ἐκεῖ μὲν ἢ τρίτη ἢ τετάρτη ισταμένου Βοηθοριμιῶνος, ὡς εἴπα, ἐδῶ δὲ βεβαίως ἡ τετράς ισταμένου Βοηθοριμιῶνος.

Ἄλλο λίαν περίεργον καὶ ἀπορον ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ εἶναι τὸ ὅτι λείπει ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐφίσιων ἡ Ἀτταλὶς φυλῆ, πολλοὶ δέ τινες ὑπὸ τὴν Ἀντιοχίδη ἔφησον ἀναγράφονται ἀπλῶς ὡς Ἀθηναῖοι. Οἱ δὲ χρόνοι τῆς στήλης, ὡς ἐκ τῶν ἐν στίχῳ 22 καὶ 23 λεγομένων δῆλον γίνεται, φαίνονται νὰ εἶναι οἱ τοῦ τριάρχου Μάρκου Ἀντωνίου. Πρόβλ. Πλουτάρχου Ἀντωνίου 60. Ὁ δὲ ὡς παιδευτής ἀναγραμμένος Ἀντιφάνης Νικάδα Μελιτεὺς φάνεται υἱὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ ἐν τῇ 4ῃ ἐφιβικῇ στήλῃ τῇ ἐπὶ Ληναίου ἀρχοντος, τῇ ἐκτυπωθείσῃ ἐν Φιλίστορος τόμῳ ἀ. μηνημονευομένου ὑπολογίχου Νικάδα Νικάδα Μελιτέως. Πολλὰ ἀλλαχεῖτάσεως ἀξιαὶ ἀποσιωπῶν, οἷον τὰ περὶ ἕορτῶν τινῶν καὶ θυσίῶν λίκιν περίεργα καὶ τὰ περὶ τῶν ξένων ἐκ Ρώμης ἐφήσιων, τοῦ Τερεντίου καὶ τοῦ Ἐπείου καὶ εἴτε τοιούτο ἄλλο, ἐρωτῶ μόνον μίαν ἐρώτησιν, δευτέραν δὲ ταύτην φοράν μετὰ πέντε ἔτη πάλιν τὴν αὐτὴν, διὰ τί ἄρα ἀφοῦ δεκατέσσερες περίπου ἐφήσιαι στῆλαι ἐγνώσθησαν, ἵκενως πλησιόχρονοι (ἔξι ὧν αἱ τρεῖς ἀνέκδοτοι ἔτι) νὰ μὴ εὑρεθῶσιν ἔως τῶρα ψηφίσματα τοιαῦτα τιμητικὰ ἐφήσιων ἐψηφισμένα ἐπὶ δύο συνεχῶν ἀρχόντων; Δὲν μὲν ἔτυχε ν' ἀναγνώσω που ἀπάντησίν τινα ἢ λίστην εἰς ταύτην μου τὴν ὅχι ἀττικοπον ἐρώτησιν καὶ ἀπορίαν, τὴν

ὅποιαν ἀνέγραψα πρῶτον ἐν Φιλίστορος τόμ. ἀ. σελ. 53—54, προσθείς τότε μίαν μου εἰκασίαν περὶ τοῦ πράγματος, καλὴν ἢ κακήν, δὲν ἤξενόρω.

Ἐπὶ τέλους ζητῶ συγγνώμην, ἵνα τινα εἰσέφρησαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀντιγραφῆς σφάλματα, ἵδιος δὲ ἀν τὰ χάινοντα διαστήματα δὲν ἐσημεώθησαν ἐπὶ τὸ ἀκριβέστατον κατὰ τὴν ἐκτασίν των διὰ στιγμῶν ἰσχοθεμάτων τοῖς ἐλλείπουσι γράμμασι. Τὸ δὲ ἡ ἐπιγραφὴ δὲν εἶναι στοιχηδὸν γεγραμμένη καὶ ἔχει ἀνωτέρω μὲν ἀραιότερα καὶ μείζονα τὰ γράμματα, κατωτέρω δὲ πυκνότερα καὶ μικρότερα, εἰτα δὲ καὶ τὸ πλήθος τῶν ἀνίσων τὸ μέγεθος τεμαχίων αὐτῆς, τῶν δυσκόλων διὰ τοῦτο συναρμοζούμενων καὶ συγκρατουμένων ἐν τῇ προστοκούσῃ εἰς συνεχῆ ἀνάγνωσιν θέσει, ταῦτα εἶναι, τῶν τυχόν γενομένων σφαλμάτων αἰτία, σχ: ἡ ἀμέλεια. Τελειοτέρα κατά τινα διλίγα μέρη ἐκδοσίς δυνατόν ποτε νὰ δοθῇ, ἀλλὰ μόνον μετὰ νέους ἄλλους κόπους ἀκριβεστέρας συναρμογῆς καὶ συγκολλήσεως αὐτῶν τῶν τεμαχίων καὶ μετὰ πανομοιότυπον ἀντιγραφὴν, διερύχθεια νὰ γίνη παρά τινος τῶν ἡμετέρων ἐν οὐ μακρῷ χρόνῳ, διτεν ἀποκτήσωμεν ἐφημερίδα ἀρχαιολογικήν.

'Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Ιουλίου 1866.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΤΑΣΣ.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΝΑΝΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΡΩΣΣΙΚΟΝ.

I.

Mia νὺξ τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἔτον ἡ πρώτη δεκαπενθυμερία τοῦ δεκεμβρίου τοῦ 1825, ἐποχὴ ἐξιομηνούμενοτος, καθ' ἣν ἡ Ρώσσικ άπολέσασι ἔντα τῶν δεσποτῶν της, διεγίρεστο πρὸς τὴν ἴδεν τῆς ὑποταχῆς εἰς τὸν διάδοχον διν ἀνεδείξατο ἔσωτῷ δὲ ἀποθκνάων αὐτοκράτωρ. Ὁσον ξένοι καὶ ἀν ἡσαν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων οἱ δούλοι λαοὶ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἴδιος οἱ τῶν μεμακρυσμένων τῆς Μόσχας ἐπαρχιῶν, ἥννόουν ὅτι ἔπειτα ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ πνοὴ ἐπικαναστατική, καὶ ἀνησυχούν, διότι ἐν τῇ παναρχίᾳ πείρᾳ τῶν, ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι πάν συμβήν ἐρχόμενον ἀγωθεν, κατέληγε διὰ τοὺς ὑποτελεῖς εἰς ἀγγαρείας, φόρους, καὶ κόπους πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἐργμάτων τῆς περιουσίας τῶν κυρίων τῶν.

Διὰ τοὺς Μοσκοβίτας ὑποτελεῖς ἡ ἀκινησία καὶ ὁ λήθαιργος εἶναι τὸ μεγαλείτερὸν τῶν καλῶν διότι τότε μόνον ἐνθυμοῦνται αὐτοὺς οἱ κύριοι, διὰ ταν πρόκηται νὰ ἐπαυξήσωσι τὰς δυστυχίας των.

Πρὸς ἐπίμετρον τῶν δυστυχιῶν των ἔκτὸς τῶν πολιτικῶν γεγονότων ἐπῆλθε καὶ ψυχος τοσοῦτον δριμὺ καὶ διαρκὲς, ὥστε ἐξετάθη καὶ εἰς τὰ μᾶλλον μεσημέριαν μέρη τοῦ κράτους.

Ολόκληρα χωρία ἐκκλύφθησαν ὑπὸ τῆς χιόνος, καὶ εἰς τὸ χωρίον τοῦ Παλεγρύδοτ, τοῦ νομοῦ τῆς Αἰκατερινολάβης, ὅπου ἀρχίζει ἡ διήγησις ἡμῶν, πολλαὶ κατοικίαι προσθαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ βορρᾶ, ἤρξαντο ν' ἀφανίζωνται ἐν τῇ χιόνῃ.

'Ἐν τούτοις αἱ ἄγγαρειαι δὲν ἐπαυον ποσδις, καὶ ὁ ἔφορος ἢ ὁ δικαστής, ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν διοίκησιν, ἀπῆτει πρὸ πάντων, πρὸ τινῶν ἡμερῶν, αὐτητηρὰν ἀκριβεῖσαν εἰς τὰς περιπολίας τῆς νυκτὸς, ἀτινας ὕφειλον νὰ ἐκτελῶσιν ἀνὰ δύνω πρὸς δύω οἱ ἀνθρωποι ἑκάστου χωρίου, πρὸς κοινὴν ἐπαγρύπνησιν.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς περιπολίας, τῆς ὁπίας οἱ ἀνθρωποι ἀντὶ ὅπλου ἔφερον μίαν ράβδον, ἦτον ἐμπεπιστευμένον εἰς τὸν Σέργιον Κακωίσκη καὶ εἰς ἓνα τῶν γειτόνων του. Περιτετυλιγμένοι εἰς τὸν δερμάτινον μανδύαν των καὶ τὸ γούνινον αὐτῶν κάλυμμα τὸ πίπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ, ταχέως ἐξετέλεσαν τὸν γύρον των, καὶ ἔκλεισαν μετὰ προσοχῆς τὰς πύλας εἰς ἃς κατέληγεν ἑκάστη ἄκρα τῆς μόνης εὐρείας ὅδου τοῦ χωρίου. Εἶτα, ἐπευχθέντες ἀλλήλοις εὐτυχὴ νύκτα, ἐπενηλθον ὅ εἰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, δ ἄλλος εἰς τὴν μονήρην καλύβην του, ἀφοῦ δύως προηγουμένως ἔκρουσαν διὰ τῆς ράβδου των κατὰ τὸν κανονισμὸν, ὠρισμένον ἀριθμὸν κτυπημάτων, ἐπὶ χαλκίνης πλακὸς, ἀνηρτημένης ἐπὶ πασσάλου, εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ χωρίου· προφύλαξις χρησιμεύουσα ὡς προειδοποίησις πρὸς τοὺς κακοποιοὺς διὰ ἀγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτῶν.

Ο Σέργιος ἦτον εἰσέτει ἄγαμος, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, ὅπου οἱ κύριοι βιάζουσι τὸν γάμον τῶν νεωτέρων των ὑποτελῶν, ἵνα ἐπαυξήσωσι διὰ τοῦ πληθυσμοῦ τὴν περιουσίαν των, ἥτις μπολογίζεται ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν δύνλων. Ο νέος μονόζικος ἐπλησίαζε τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ δὲν εἶχεν μποβληθῆ εἰς τὸ Ζυγὸν τοῦ γάμου διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκμισθωθεὶς, πατεῖ ἔτι, εἰς ἐργοστασιάρχην γείτονος πόλεως, μόλις πρὸ τινῶν μηνῶν ἐξῆλθε τοῦ ἐργοστασίου.

'Ἐπανελθὼν εἰς τὸ χωρίον, ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ μίαν οἰκίαν κενὴν καὶ μέρος γῆς ἐπίσης κακὸν ἀλλὰ μεγαλείτερον τῶν ἄλλων, εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τὴν γενικῶς ἄγονον. Ἰνα συμπληρωσή τέλος τὴν κατάστασίν του, ὁ αὐτὸς ἐπιστάτης τῷ ὥρισεν ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ιανουαρίου ἐνυμφεύετο τὴν Ἐλισάβετ Ἰβανόβην τοῦ ἦτον ἥδη μεγίστη εὗνοια, διότι ἡ νέα αὐτὴ κόρη εἶχεν ὡς μητέρα τὴν Ἄνναν Ἰβανόβην, μαίαν τοῦ χωρίου, καὶ ἦτο ἡ ώρχιοτέρα κόρη, ἥτις ἔγινε πρὸς γάμον.

Ηδύνατο νὰ φανῇ παράδοξον πῶς ὁ ἐπιστάτης δὲν ὥρισε τὸν γάμον μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ὡς εἴχε τὸ δικιάματα νὰ τὸ κάμη, ἀλλ' ἀρῆτεν εἰς τοὺς μελλονύμφους τρεῖς μηνας ἵνα ἰδωσι καὶ γνωρίσωσιν ἀλλήλους, ἀλλ' ὁ Σέργιος οὔτε κανὸν ἐσκέφθη τὸ τοιοῦτον. Ἐπειδὴ δύως ὡς ἐκ τῆς δεκαμονῆς του εἰς τὸν πόλιν ἀπέκτησεν εἰδός τι ἐκπαιδεύσεως, ἥτις τὸν καθίστα πολὺ ἀνώτερον τῶν συμπατριωτῶν του, δργάνων ἀκινήτων καὶ παθητικῶν, τῆς θελήσεως τοῦ Κ. ἐπιστάτου, διπουργοῦ φοβεροῦ τοῦ μπογιάρχου, ὠφελήθη ἐκ τῆς προθεσμίας αὐτῆς καὶ ἀπέκτησε τὴν βεβαιότητα διὰ δὲ ἀπήρεσκεν εἰς τὴν μνηστήν του, καὶ ὅτι θὰ μπηρογενεῖ εἰς τὴν ἔνωσίν των ἀντὶ παθητικῆς μπακούης, πραγματικὴ συμπάθεια.

'Εντούτοις, καθόσον ἡ προσκόλλησις ἐκ μέρους τῆς Ἐλισάβετ ηὗξανεν, ὁ Σέργιος παρετήρει ἐν αὐτῇ περισσοτέραν ἐπιφύλαξιν εἰδός βίᾳς διεδέχετο τὰς προσφιλεῖς δρμάς, ἀριστος μελαγχολίας ἐπεχέετο ἐπὶ τῶν χαρακτήρων της, καὶ πολλάκις κατὰ τὴν ἐπάνοδον της ἐκ τῆς ἐπαύλεως ὅπου ὑπήγαινε νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ κόμητος Μηχαήλ Βεστουζίεζ, τοῦ κυρίου των, παρετήρησεν ἵχνη δακρύων εἰς τὰ βλέφαρά της. Άλλ' εἰς μάτην μετεχειρίσθη ὅλα τὰ μέσα τῆς πειθοῦς δύως ἀνακαλύψη τὸ αἴτιον τῆς θλίψεως της διὰ ἡδυνόθη νὰ μάθῃ τίποτε.

Ταῦτα ἐσκέπτετο εἰσέτι, ὅτε ἐπανελθὼν εἰς τὸ οἰκημάτος τούτου, μετὰ τὴν ἄγγαρειαν, ἔδριψεν ἀγναλίδα ξύλων εἰς τὴν ἑστίαν τῆς μεγάλης θερμάστρας, ἐν σχήματι φούρνου, ἐπὶ τῆς ὁπίας κατεκλύθη ὅλως ἐνδεδυμένος.

Τὰ ἐπιπλα τοῦ οἰκήματος τούτου, ὅπερ ἔμελτον ἐντὸς δλίγουν νὰ περιέχῃ ὀλόκληρον οἰκογένειαν, ἥσαν ἀπλούστατα. Συνέκειντο ἐκ μιᾶς τραπέζης καὶ ἐνὸς βάρθρου χυδαίας κατασκευῆς, ἐξ ἐνὸς μεγάλου κιβωτίου χρησιμεύοντος ἀντὶ ὅψιοφυλακείου, καὶ περιέχοντος παροψίδας τινάς,

ἔξι εἰδους φάτνης προκεκολλημένης εἰς τὸν τοιχόν, ὅπου ἐναπετίθεντο ζωστροφίαι, ἔξι ἑνὸς βαρελίου πρὸς ἀναβρασμὸν τῶν ποτῶν, καὶ ἐκ διαφόρων σκευῶν διαμεμοιρασμένων. ἐπὶ σανίδων, καθ' ὅλον τὸ πλάτος τοῦ τοίχου. Μὲς πρὸς τὴν κλίνην, εἴπομεν ἥδη ὅτι τὸ ὑψωμα τοῦ κλιβάνου ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, καὶ ἐπὶ τοῦ διποίου ἡτον σωρὸς ἀχύρου, ἐπειχε τόπον αὐτῆς. Τὸ κατόκημα αὐτὸ δὲν ἦτο ἀληθῶς πολὺ κακὸν δι' ἓνα εἶλωτα.

Οἱ ἡμέτερος ἥρχιζεν ἥδη νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὴν κόπωσιν, χωρὶς ὅμως ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχή του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς συγχύσεως τῶν ἴδεων του, ἀπ' ἔκείνης ἡτις τὸν ἐπησχόλει ἰδίως, διτε ἐλαφρὸς τριγμὸς τὸν ἐξήγαγε τοῦ ἐγρηγοροῦντος αὐτοῦ ὕπνου ἀνεκάθησεν, ἐξέβαλλε μίχν κραυγὴν καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Εἰς μίαν τῶν διαφευγουσῶν ἐκ τῆς ἑστίας ἀκτίνων, παρετήρησεν ἀνακαθήμενον ἐπὶ τῆς ἑσκληρυμένης γῆς ἡτις ἔχρησίμευεν ὡς ἔδαφος τῆς καλύθης, πλάσμα ἄμορφον, φανταστικὸν, ὅμοιον μὲ καταχθονίαν ἐμφάνισιν.

Ἐνῷ ἐτελείωνε μετὰ τοῦ γείτονός του τὴν περιπολίαν καὶ ἐνόμιζε τὴν ἔξοχὴν ἐντελῶς ἔρημον, τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ δι' ἀνερβίχατο, μετ' εὐκινῆτας σκιούρου, τὴν πύλην τοῦ χωρίου, διήρχετο ἡσύχως τὴν ὁδὸν, ἥνοιγε τὴν θύραν τοῦ Σεργίου καὶ ἐνεκαθίδρυετο μὲ τὴν αὐτὴν ἀταραξίαν ἐνώπιον τοῦ κλιβάνου του.

Θὰ ἦναι πολὺ δύσκολον νὰ δώσῃ τις τὴν ἀκριβῆ ἀπεικόνισιν τοῦ ξένου τούτου, διότι αἱ ἑρυθρὶ λάμψεις τῆς ἐλάτης, ἀντανακλώμεναι ἐπ' αὐτοῦ, ἐπηνέκανον τὴν δυσκολίαν τῆς ἀπεικονίσεως. Ἀνακαθήμενος ὡς ἦτο, δὲν παρεῖχεν εἰμὴ τὴν κάτοψιν μεγάλης σφρίξεως, ἐσκεπασμένης μὲ τρίχας σκληρᾶς, πυρὸς καὶ μακρᾶς, πεφυτευμένας ἐπὶ παμμεγέθους κεφαλῆς, ἡτις οὐδέποτε ἐγνώρισεν ἄλλο τι εἶδος καλύμματος. Δὲν ἦσαν τρίχες κεφαλῆς, ἀλλὰ χαίτη ἀκαλλιέργητος, τὴν δοπιάν οὐδέποτε ἐπλιπίσας κτένιον ἢ ψήκτρα. Ἐκεῖ ὑποκάτω ὑψοῦντο δύω ὥτα ἐπίπεδα καὶ δέξα, ὡς τὰ τῶν ἀρχαίων φαύνων.

Τὸ πρόσωπόν του, ὑπερμέτρως πλατὺ εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος, κατέληγεν ἀποτόμως εἰς δέξι δι' ἀσφράτου τινος πώγωνος, ἐσχιτμένου κατὰ τὴν θέσιν τοῦ στόματος ὑφ' ἑνὸς ἀνοίγματος χαίνοντος, διθεν ἐξήρχετο ἡ ἀκρα πολυσφρίθμων ὑποκιτρίνων χαυλιοδόντων, δέξιων ὡς τοὺς κυνόδοντας ἀγρίων θηρίων.

Εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ μουζίκου, τὸ τέρχε τοῦτο ἡγέρθη ἐπὶ τῶν κοντῶν καὶ κατίσχυνων κυνηῶν του, αἵτινες ὑπέτρεμον ὑπὸ τὸ ὑπέρμετρον βάρος τῆς κεφαλῆς του ἐξέτεινε πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κλιβάνου δύο μικροὺς βραχίονας ἔτι ἵσχυοτέρους, καὶ οἵτινες κατέληγον εἰς δύω χεῖρας τριχώδεις, μὲ ὅνυχας κυρτούς καὶ σκληρούς.

Διάν περιέργος ἐπίση; ἐν αὐτῷ ἦτο καὶ ἡ ἐνδυμασία του, διότι δὲν ἔφερε τὸ ῥυπαρὸν ἴματιον ἢ τὴν γιλέτκα τὴν ἐκ τοῦ χονδροειδοῦς ὑφάσματος τῶν χωρικῶν καὶ τῶν ἐπαιτῶν. Διὰ τοῦ ἐκ λεπτοῦ ἔριου ἐνδύματός του τοῦ κεκοσμημένου μὲ πολυτίμους σισύρας ἔβλεπε της πόρπας καὶ κομβία καχρυσωμένα. Ἐπὶ τοῦ ἐπανωφορίου του ἦτο κεκεντημένον οἰκόσημον, καὶ τὰ ὑποδήματά του ἦσαν πλουσιώτατα καὶ ἐπιμελημένα.

Τὸ στόμα του ἦνοίχθη, τὸ λάμπον ὑπὸ σαρδονικῆς νοημοσύνης ὅμψα του, διότε ἐπροξένει τρόμον, προσπλάνθη ἐπὶ τοῦ νεανίου, καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν κραυγὴν δι' δέξιας κριγῆς, ἡτις ἦτον διδίαζων αὐτῷ τρόπος τοῦ γέλωτός του ὅστις ἐπροξένει ἀνατριχίασιν, διότι ὠμοίαζε μὲ βρυχηθόμενον πάνθηρος.

— Ιουροδιόζη! . . . . ἀνέκραξεν δέ Σέργιος μετὰ φρίκης.

— Μὲ ἀνεγνώρισε! ἀπήντησεν δέ νάνος μετὰ νέου γέλωτος.

Πώμπρι-βέτσερ (Καλησπέρα)! Σέργιε Καύθσκη!

Καὶ ἀνεκάθησεν ὡς πρότερον ἐνώπιον τῆς πυρᾶς.

— Τί ζητεῖς ἐδῶ, ἥρωτησεν δέ μουζίκος.

— Ἐρχομαι νὰ ζητήσω ἔνα ἄνθρωπον, ἀπήντησεν δέ νάνος, τοξεύων κατ' αὐτοῦ βλέμμα, τὸ διποίον ἡκτινοβόλει ὡς ἄνθρωπος.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω . . . . Ἄλλ' ἀν θέλης, θὰ σου δώσω μίχν καλὴν συμβουλήν.

— Σύ! . . . . ἐμυκτήρισε τὸ ἔκτρωμα.

— Ιουροδιόζη! . . . . ποτὲ δὲν σου ἔκαμα κακὸ, οὔτε σου εἶπα τίποτε προσβλητικόν σου δρκίζομαι μάλιστα τὴν Παναγία, ὅτι δὲν ἥρχεσσο ποτὲ νὰ μοῦ ζητήσῃς καμμίαν χάριν θὰ σου τὴν ἔκαμνα. Ἄλλα καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἐνὸς πτωχοῦ νέου ὡς ἐγὼ, καὶ ἡ θέσις σου πλησίον τοῦ Κυρίου μας, δὲν σὲ ἀφίνει νὰ ἐπιθυμήσῃς τίποτε.

— Ἀλήθεια ἀπήντησε, μὲ ἥχον φωνῆς μεταλλικῆς καὶ ἥχυρᾶς, ἐκεῖνος δι' ἀπεκάλουν Ιουροδιόζη, χαίρω μερικῶν προνομίων. Ο Κύριος εἶναι γενναῖος δι' ἐμὲ, καὶ δλίγοι γελωτοποιοί εἶχουν τύχην τόσον εὐχάριστον δεον ἐγώ. Ἄλλα

τί τὰ θέλεις, Σέργιε Καώβολη, στενοχωροῦμαι καὶ δί’ αὐτὸν ἔφυγα ἀπὸ τὴν φωλεάν μου ίνα σὲ ἐπισκεψθῶ, διότι ἀν σὺ θέλης τὸ καλόν μου, καὶ ἐγώ ἔχω καλὰς διαθέσεις δί’ ἐπεῖ.

Οἱ Σέργιοις, ἔντρομος ἐκ τῆς διακηρύξεως ταύτης, ἤτις τῷ ἐφάνετο βέβαιον σημεῖον δυστυχίας, παρὰ τὰς προσπαθείας ἃς κατέβαλλεν διάνοιας δώσῃ εἰς τὴν φωνήν του ἥχον ἐνθαρρύντικὸν καὶ φιλικὸν, ἐπήδησεν ἐκ τοῦ κλιθάνου καὶ διευθύνθη ἐνστίκτως πως πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Γαργαλαρ. Οὕτω καλοῦσι μίαν γωνίαν ἑκάστου δωματίου, ἵνα οἱ Ἐρυθροί χωρικοί, λίαν δεισιδαίμονες χρωματίζουν ἐρυθρὰν, καὶ κοσμοῦσι δί’ εἰκόνων καὶ εὐλογηθέντων κλάδων, καὶ ἵνα θεωροῦσιν ἀπρόσθλητον ἀπὸ τὰς μαγείας καὶ τὰ φαντάσματα.

Ἐν Ρωσίᾳ, τόπῳ πλήρει προλήψεων καὶ ἀνοήτων πίστεων, ὁ λαὸς ἀποδίδει μυστηρώδην καὶ μαγικὴν ἀρετὴν εἰς ὅλα τὰ ὄντα τὰ ἡδικημένα ὑπὸ τῆς φύσεως κατὰ τὸ ήθικὸν ἢ φυσικὸν μέρος. Οἱ βλάκες, οἱ νάνοι εἶναι ἀντικείμενα ἴδιαιτέρας προσοχῆς, καὶ τὸ ἔλεος τὸ μετέχον δλίγον φόρον, τὸ δόποιον ἐμπνέουσι μεταφράζεται διὰ τῆς γενικῆς ἐπανυψίας Ἰουροδιέρη, ἵνα διδουσιν αὐτοῖς. Συγχροῦσιν μὲν εἰς αὐτοὺς τὰ πάντα, ἀλλὰ κατὰ βάθος φοροῦνται τὴν ἐπήρειάν των καὶ τοὺς ἀποφεύγουσιν.

Ἐκεῖνος διὸ παρουσιάζομεν τῷ ἀναγνώστῃ δὲν ἦτο ἢ κατὰ τὸ σῶμα μόνον δυσειδῆς· ἐνεργητικὴ νοημούσην ἐθέρμανε τὸ πνεῦμά του ἀλλὰ προστευόμενος ὑπὸ τοῦ μπογιάρου εἰς δι’ ἐχροσίμευεν ὡς γελωτοποίος, ἐγίνωσκεν ἔχυτὸν ἀτιμώρητον καὶ ἡρέσκετο παιζόντων διάφοροῖς κακὰ παιγνίδια εἰς τοὺς δυστυχεῖς ὑποτελεῖς, οἵτινες τὸν ἐθεώρουν φέ μάγον.

— Μπά! εἶπε βλέπων τὴν κίνησιν τοῦ ζένου του, ἡ πατήθην ἐνόμιζα ὅτι ἐξεπαιδεύθης εἰς τὴν πόλιν φρονίζεσαι εἰς τὸ χωρίον διὰ τὴν ἕκανό τητα καὶ τὰς γνώσεις σου, καὶ ἐντούτοις δὲν είσαι ὁ ἀνθρώπος δοτεῖς μοι χρειάζεται . . .

— Ἀλλ’ εἰηγήσου τέλος . . .

— Σέργιε Καώβολη, εἶπεν διάνοιας ἐγειρόμενος μὲν ὕψος συνέχρον, θέλεις νὰ ἥσαι χωρικός ἐλεύθερος, μὲ ἴδικήν σου περιουσίαν, καὶ μὲ γρανάκας ἥτις νὰ μὴ ἀνῆκεν εἰς οὐδένα πρίν ογκενῆ ἰδεῖ καὶ σου; . . . οὐχί ἔρι τηντηνού κατεύθυντα;

— Τί λέγεις; . . . ἀνέκραζεν διὰ Μουζίκος νορμίζων δοτεῖς εἰσέτει ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ κακοῦ

ἐνυπνίου, τὸ δόποιον πρὸ ἐνδε τετάρτου ἔσθλεπε.

— Σοὶ προσφέρω δλα ταῦτα, ἐγώ δὲ Ἐρυθρὸς Νάνος! μὲ τὴν συμφωνίαν δοτεῖς διεγείρης τὸν συντρόφους σου, τοὺς φίλους σου, δλους τοὺς νέους τοῦ χωρίου οἵτινες ἔχουν πεποιθησιν εἰς σὲ, καὶ οἵτινες δὲν θὰ τοι ἀντισταθῶσιν, ἐὰν μάλιστα διαμοιρασθῆς μετ’ αὐτῶν τοῦτο! . . . ταπεινός εἰσιν ὁ γελωτοποιὸς ἐδείξει σάκκον πλήρη χρυσοῦ ἐφ’ οὐκέτιθητο.

— Ή! εἶναι ὄνειρον! . . . εἶναι κακὴ διπτασία! . . . ἐπανελάμβανεν διὰ Σέργιος ἀντιπαλάίων . . . Ἀλλὰ διατί μοὶ προτείνεις τοῦτο; . . .

— Τί σὲ μέλλει! . . . Δούλε, δὲν είσαι συνειθυμένος νὰ ὑπακούῃς; Τάπακουσε δὲν τὴν ἐλευθερίαν σου, σὺ δοτεῖς δὲν εἰργάσθης μέχρι τοῦδε παρὰ διὰ τὴν δουλείαν σου.

— Αὐτὸν δόποιον μοῦ προτείνεις, εἶναι στάσις κατὰ τοῦ κυρίου μου! ἐνδε μόνον καλὸν γνωρίζω ἀπ’ αὐτόν . . .

Οἱ Ιουροδιέρης ἐξέβαλε μίαν τῶν κριγῶν ἐκείνων τῶν μᾶλλον εἰρωνικῶν.

— Διατί γελάς; . . . ηρώωτησεν διὰ Σέργιος, δοτεῖς ἀκουσίως του ἐφοικία, ὃν ἔρμαιον δηκτικῶν προχιθησεων.

— Ακούεις; . . . εἴπεν διὰ Νάνος.

— Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν διακεκριμένα κτυπήματα κρουσθέντα ἐπὶ τῆς προμνημονεύθεισης πλακὸς εἰδοποίησαν τὸν Μουζίκον, δοτεῖς διατάξειν ἔκτακτον τι εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ χωρίου καὶ ἐπειδὴ ἡ το φύλαξ κατ’ ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἡ νηγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ συμπαραλαβῶν τὸν πέλεκίν του ίνα ὑπερασπίσῃ ἔχυτὸν, ἐὰν ἡ χρεία τὸ ἔκαλει.

Ἐπανῆλθε μετ’ ὀλίγον συνωδευμένος ὑπὸ γραβας γυναικός, ἡς ἡ ἀτακτος κόμη, τὸ ἀπεπλανητικόν βλέμμα, αἱ διακεκριμέναι χειρονομίαι επόρδιδον πυρετώδη ἐξαψί.

Οἱ γελωτοποιὸς εἶχεν ἀποσηρθῆ ἐπὶ τοῦ κλιθάρου, καὶ ἐκ τοῦ κατασκοπευτηρίου αὐτοῦ ἡ κολούθη ὅλης τὰς κινήσεις καὶ ἀντελαμβάνετο καὶ τῶν ἐλαχίστων λέξεων τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Σεργίου.

— Ἐλλα, Ἄννα Ἰερανόβη, ἐλέγεν διὰ Σέργιος, η σύχροτε πλησίασον εἰς τὴν φωτίαν εἰπὲ τί ἔτρεξε,

— Αλλ’ αὐτη φίθεισα γονυπετής εἰς τὴν ἐρυθρὰν γωνίαν ἔτυπτε κατὰ γῆς τὸ μέτωπόν της, ἔκκριμεν ἐπανελάμβανεν μετὰ φωνῆς διακοπομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

— Άγις μου Παναγία! Θεοτόκε, δεήσου, παρακαλέσε καὶ δι’ ἐμέ.

— Επεται η συνέχεια).

N. G. O.